

Ohje: Tehtävät liittyvät oheiseen aineistoon. **Valitse viidestä tehtävästä kolme.** Tehtävät arvostellaan pistein 0–6. Vastausta kirjoittaessasi voit lähteä siitä, että lukija tuntee aineiston. Vastauksessa esitetyt havainnot, väitteet ja tulkinnat tulee kuitenkin perustella aineiston avulla. Vastauksen sopiva pituus on noin kaksi sivua. Aloita jokainen vastaus uudelta sivulta. **Anna kullekin vastaustekstillesi otsikko.** Merkitse otsikon eteen myös tehtävän numero. Vastausten tulee olla selvästi ja siististi kirjoitettuja, mutta niitä ei tarvitse kirjoittaa puhtaaksi kuulakynällä tai musteella.

Tehtävät

1. Mitä katkelman perusteella voi päätellä *Rahalla saa* -romaanin henkilöiden elämäntavoista ja arvoista? (s. 2–4)
2. Mistä syntyy *Rahalla saa* -romaanin katkelman (s. 2–4) tyyli?
3. Miten kertomusmuoto tukee Rapalan markkinointitekstin (s. 5) tavoitteita?
4. Erittele Turkia käsittelevien tekstien (s. 6–8) tekstilajipiirteitä.
5. Millaisen kuvan aineiston tekstit (s. 6–8) rakentavat Turkista?

Aineisto

Jens Lapidus: <i>Rahalla saa</i> (romaanin katkelma).....	2–4
Rapala (markkinointiteksti).....	5
Kirsti Härkönen: <i>Kunniallisen naisen taakka</i> (kirjan katkelma).....	6
Mika Minetti: <i>Transsin pyörteissä</i> (esittelyteksti).....	7
Turkin valtion matkailutoimisto (kotisivu).....	8

Huom.! Tekstien kieliasu on alkuperäisen julkaisun mukainen.

Olohuoneessa istui neljä kundia, täydessä bilevalmiudessa.

JW, taakse suitut hiukset. Niin, hän kyllä tiesi että kaikenmaailman idiootit virnuilivat hänen kampaukselleen, sanoivat sitä liimaletiksi ja näyttivät jotenkin vihamielisiltä. Tosin sellaiset kommarit eivät olleetkaan ajan tasalla, joten heistä ei kannattanut välittää.

Myös toisella kundilla oli taakse sliipatut hiukset. Kolmannella oli lyhyempi malli, tuuheassa tukassa oli viivasuora sivujakausta ja jokainen hiuskarva kauniisti omalla paikallaan. Klassinen New England -look. Neljännellä oli vaalea, puolipitkä tukka ja hurmaavan sotkuiset kiharat.

Huoneessa istuvat nuorukaiset olivat komeita ja vaaleita. Puhdaspiirteisiä, ryhdikkäitä, suoraselkäisiä. He tiesivät näyttävänsä fiksuilta. Olevansa perillä asioista. He tiesivät miten pukeutua, miten käyttäytyä, miten toimia soveliaalla tavalla. He hallitsivat keinot saada huomiota. Naisia. Keinot päästä nauttimaan elämän pienistä iloista – ympäri vuorokauden.

Tunnelma huoneessa oli latautunut – me osaamme juhlia, mikään ei voi mennä vikaan.

JW ajatteli: tästä tulee loistava ilta. Kunnon bileet.

Yleensä he kokoontuivat ottamaan alkudrinkkejä Putelle, sivujakauskundin kotiin. Kiva 52 neliön kaksio Artillerigatanilla oli Puten toissavuonna vanhemmiltaan saama kaksikymmenvuotislahja. JW tiesi perheen. Isä oli finanssimies, joka jyräsi ylöspäin Stenbäckin suvun imperiumissa ja potki matkallaan ylimääräisiä alaspäin. Äiti oli vanhaa rahaa – perhe omisti edelleen taloja ympäri Tukholmaa ja viidensadan hehtaarin maatilan Sörmlandissa. Niin kuin asiaan kuului.

He olivat syöneet. Styrox-rasiat olivat vieläkin keittiöpöydällä. Texas Steakhousen noutoruokaa Humlegårdsgatanilta, luksusluokan texmexiä jossa oli reilusti lihaa.

Nyt he istuivat olohuoneessa juomassa.

JW kääntyi katsomaan kiharatukkaista kundia, jonka lempinimi oli Nippe, ja kysyi: ”Eikö meidän pitäisi kohta lähteä?”

Nippe, jonka oikea nimi oli Niklas, katsoi JW:tä. Vastasi kirkkaalla poikamaisella äänellään: ”Ei tässä ole mitään kiirettä, pöytä on varattu kahteentoista asti.”

”Okei, siinä tapauksessa ehditään ottaa vielä yhdet viskikolat.”

”Milloin ne toiset kolat vedetään?”

”Ha, ha. Hauskaa. Nippe, kärsivällisyyttä, vedetään perillä niin kestää pidempään.”

Neljä grammaa poltteli JW:n pikkutakin taskussa. He hankkivat viikonlopun kamat vuorotellen. Ne toimitti mutiainen, joka puolestaan osti joltakin jugoslaavivangstalta. JW ei tiennyt kuka ketjussa oli kukkona tunkiolla, mutta arvatenkin pahamaineinen Radovan *himself*.

JW sanoi: ”Boys, tänä iltana pannaan haisemaan. Minulla on neljä grammaa. Siitä tulee ainakin puoli grammaa kullekin ja jää vielä naisille tarjottavaksi.”

Fredrik, toinen sliipattu kundi, siemäili drinkkiään. ”Tajuatteko miten paljon se mutiainen tienaa meillä ja meidän jengillä?”

”Mahtaa olla mukavat tienestit.” Nippe hymyili. Oli laskevinaan rahoja.

JW pohti: ”Millaiset marginaalit sillä mahtaa olla? Kaksisataa per gramma? Sataviisikymmentä?”

Keskustelu soljui eteenpäin muihin tavanomaisempiin puheenaiheisiin. JW osasi ne ulkoa. Yhteiset kaverit. Naiset. Moët & Chandon. Tietyt jutut kuuluivat asiaan. Ei sillä etteivätkö he olisi osanneet puhua mistään muusta, eiväthän he olleet mitään idiootteja vaan verbaalisesti taitavia voittajatyypppejä. Mutta kiinnostuksen kohteista ei kannattanut turhaan poiketa.

Lopulta keskustelu ajautui liikeideoihin.

Fredrik sanoi: ”Osakeyhtiön saa muuten pystyyn aika vähällä rahalla. Satatuhatta kruunua riittää, se on käsittääkseni pienin osakepääoma. Jos keksimme hyvän idean, voisimme perustaa oman firman. Tehdä parit kaupat, rekisteröidä hienon nimen, valita hallituksen ja toimitusjohtajan. Ja mikä parasta, ostaa tavaraa ilman ALV:tä. Eikö olisikin loistavaa?”

JW:stä oli mukavaa analysoida Fredrikiä. Kundi ei ollut tippaakaan kiinnostunut ihmisistä, mikä oli tavallaan mukavaa, sillä hän ei edes kysynyt mistä JW oli kotoisin, eikä halunnut tietää tämän taustasta mitään muutakaan. Enimmäkseen Fredrik puhui itsestään, merkkitarvareista tai veneistä.

JW kiskaisi viskikolansa. Kaatoi kunnan ginitonicin. ”Kuulostaa loistavalta. Kuka hankkii satatuhatta kruunua?”

Nippe puuttui keskusteluun: ”Kyllä sata tonnia aina löytyy, eikö löydykin? Minusta tuo oli hyvä ehdotus.”

JW istui hiljaa. Hän mietti mistä saisi satatuhatta, vaikka tiesi jo vastauksen. Ei mistään. Ilmekään ei värähtänyt hänen kasvoillaan. Hän jatkoi näyttelemistä. Virnisti.

Nippe vaihtoi levyä. Putte nosti jalat sohvapöydälle ja sytytti Marlboro Lightsin. Fredrik, joka oli juuri ostanut Patek Philippen, näpräsi sen ranneketta ja messusi itsekseen: ”*You never actually own a Patek Philippe, you merely look after it for the next generation.*”

Stereoissa soi Magnus Uggle kahdeksikön volyyymillä. Jokainen huoneessa oli samaa mieltä. Uggle oli ykkönen. Dissasi kaikkea ja kaikkia. ”Ne sanoo että kaikki on mulle yks vitun hailee, mutta yks vitun hailee.” Oikea asenne. Miksi vaivata päätään sillä, mitä sossut ajattelevat?

JW rakasti näitä iltoja. Keskustelunaiheita. Tunnelmaa. He olivat kovan luokan kundeja. Komeita. Aina yhtä tyylikkäitä. Hän tarkasteli kavereitaan.

Paidat Paul Smithin ja Diorin, lisäksi yksi räätälin ompelema mittatilauspaita Jermyn Streetiltä Lontoosta. Yksi ranskalainen APC, jossa oli nappikaulus ja kaksinkermaisat kalvosimet. Kahdella heistä oli Acnen farkut. Yhdellä Guccit joiden takataskuissa oli kiemuraiset tikkaukset. Yhdellä mustat puuvillahousut. Upeat pikkutakit. Yksi Balenciagan kevätmallistosta – kaksirivinen, ruskea, lyhyehkö ja kaksi takahalkiota. Yksi liituraita-Dior – kapea malli, jossa oli toisella sivulla tuplatasku. Yksi oli ommeltu mittojen mukaan Savile Row’lla Lontoossa – käännteissä selvät ompeleet ja punainen vuori. Villalaatu Super 150, parempaa ei rahalla saanut. Hienon puvun tunnisti myötäilevästä vuorista, joka ei jäänyt roikkumaan. Tämän vuori oli pehmeämpi, mukavampi ja istuvampi kuin minkään Ruotsissa myytävän takin.

Yhdellä kundeista ei ollut takkia ollenkaan. JW mietti syytä.

Lopuksi kengät: Tod's, Marc Jacobs, Guccin klassiset kultasoljelliset loaferit, Pradan kumipohjaiset bestsellerit, joiden pohjassa oli punainen logo. Alun perin suunniteltu Pradan veneen miehistölle purjehduksen maailmancupiin.

Lisänä mustat, laadukkaat nahkavyöt. Hugo Boss. Gucci. Louis Vuitton. Corneliani.

JW laski kokonaisarvon: seitsemänkymmentäkaksituhatta kolmesataa kruunua. Ilman kelloja, kantasormuksia ja kalvosinnappeja. Ei paha.

Pöydällä oli Jack Danielsia, Vanilla Vodkaa, hieman giniä, puolikas pullo Schwepes Tonicia, Coca-colaa ja melkein täysi karahvi omenamehua – joku oli keksinyt tehdä omenamartineja, mutta ottanut sitten vain lasillisen.

Huoneen vallitseva mielipide: alkudrinkeistä ei humalluta. Känniin tullaan ravintolassa. Kharmasta oli jo varattu pöytä. Naiset varmasti tulivat pöydän mukana.

JW ajatteli: mikä ilmapiiri, mikä lataus, mikä loistava porukka. Tukholman yö oli heitä varten.

Hän mittaili huonetta katseellaan. Huonekorkeus yli kolme metriä. Paksut stukkokoristeet. Kaksi nojatuolia ja harmaa sohva, niiden alla aito matto. Neljäsataatuhatta pientä solmua, jotka oli solminut kiinni kahlittu poika. Sohvalla muutama Slitz, Café, auto- ja venelehti. Yhdellä seinällä kolme matalaa Nordiska Gallerietin kirjahyllyä. Yksi kirjahylly oli täynnä cd-levyjä, videokasetteja ja dvd-leffoja. Toisessa oli Pioneerin stereot – vaikka laite ei ollut suuri, sen neljässä, huoneen kuhunkin nurkkaan sijoitetussa pienessä kaiuttimessa oli ytyä.

Kolmas hylly oli täynnä kirjoja, lehtiä ja kansioita. Joukossa oli aateliskalenteri, Strindbergin kootut teokset ja koulun vuosikirjoja. Strindbergin kootut oli varmasti pelkkä vanhemmilta saatu lahja.

Televisio oli leveä, litteä ja törkeän kallis.

Kaikki istuivat huoneessa klassiseen tapaan kengät jalassa. Erottava tekijä sisätiloissa oleskeltaessa. Ihmiset voidaan jakaa kolmeen ryhmään. Niihin jotka tulevat sisään kenkiä riisumatta ja joilla on oikea asenne – mikä sen kamalampaa kuin seurustella juhlaahteissa sukkasillaan? Ihmistyyppi kaksi hermostuu ja katsoo, mitä muut tekevät, jättää ehkä kengät jalkaansa, jos muillakin on kengät. Takinkääntäjä, tuuliviiri. Lopuksi päästään kolmanteen ihmistyyppiin, joka kuvittelee että kengät pitää aina riisua ja joka hiippailee äänettömästi hikisissä sukissaan ja saa siksi syyttää vain itseään.

JW ei voinut sietää ihmisiä, jotka kulkivat sukkasillaan. Reikäiset sukat olivat karseinta. Hänen ratkaisuehdotuksensa oli yksinkertainen: niskalaukaus. Reiästä pilkistävä varvas kuvotti häntä. Niin keskiluokkaista. Junttimaista. Sopiva sana kuvaamaan tavallisia pulliaisia. Sukkamaailman säännöt pääkohdittain: pidä kengät jalassa, älä käytä putkisukkia ja varmista, ettei housunlahkeen ja sukan välistä näy paljasta ihoa. Oikea väri on musta tai hulluttelutarkoituksessa mahdollisesti jokin kirkas väri, jos muu olemus on hillitty.

JW käytti varmuuden vuoksi polvisukkia. Mustia. Pelkästään Burlingtoneja. Hänestä sukat oli paljon helpompi lajitella pesun jälkeen, jos kaikki olivat samanlaisia.

Illan suunnitelma oli selkeä. Drinkkipöytä oli aina varma veto. Pöydän varausehdot he täyttivät helposti. Juomiin piti käyttää vähintään kuusituhatta kruunua.

Jens Lapidus, *Rahalla saa* (2006)
Suom. Anu Koivunen (2008)

RAPALA®

Köyhään eteläsuomalaiseen Saarisen perheeseen syntyi vuonna 1905 poika, joka ristittiin Lauriksi. Vuonna 1912 nuorukainen kuitenkin kirjattiin kirkonkirjoihin virheellisesti sukunimellä Rapala. Näin alkoi legendaarisen vaappumestarin tarina. Vuonna 1933 nuori mies Lauri sai tarpeekseen maanviljelystöistä ja ryhtyi paremman toimeentulon toivossa kalastajaksi. Päijänteestä narraamiaan kaloja hän kaupasi Lahden torilla. Toki saalis ja siitä valmistetut kalaherkut olivat tervetulleita myös nelihenkiseksi kasvaneen Rapalan perheen ruokapöytään.

Ensimmäisen vieheensä Lauri vuoli puukollaan vuonna 1936. Idean korkkiseen vaappuun hän sai amerikkalaisesta vieheestä. Lauri uitti veistämäänsä vaappua veneensä perässä soutaessaan verkkoja kokemaan. Kirkasvetisellä Päijänteellä Lauri huomasi petokalojen kiinnostuksen vioittuneen täkykalan lailla uivaan vaappuun, joka osoittautui usein pitkää siimaa ja verkkoakin ottavammaksi. Sana Rapalan ensimmäisestä vaapusta levisi nopeasti, ja pian Lauri saikin veistellä ottipelejä niin ystävilleen kuin muillekin kalamiehille. Myyntiartikkeleita 'Rapaloista' tuli vuonna 1938, jolloin niitä saatiin Kalkkisten Osuuskaupan hyllylle.

Toisen maailmansodan aiheuttaman katkoksen jälkeen Lauri jatkoi orastavaa vaappuliiketoimintaa vuonna 1945. Myös hänen poikansa ryhtyivät auttamaan vaappujen valmistuksessa – heti kun oppivat voolemaan puukollaan. Vuonna 1959 amerikkalaiset kalastusvälineiden myyjät Ron Weber ja Ray Ostrom saivat käsiinsä muutaman Rapala-vieheen, jotka tekivät miehiin lähtemättömän vaikutuksen. Salapoliisityön tuloksena vaappujen alkuperä selvisi ja muutaman näytetoimituksen jälkeen ensimmäinen erä Original-vieheitä saatiin jenkkimarkkinoille helmikuussa 1960.

Yksi merkkipaalu Rapalan amerikanvalloituksessa oli vuonna 1962 Life Magazine-lehdessä julkaistu vaappuartikkeli. Samassa lehdessä julkaistiin laaja reportaasi Marilyn Monroen kuolemasta, ja siksi kyseinen numero on edelleen kaikkien aikojen eniten myyty Life Magazinen numero. Yhteensattumien summana Rapala-vieheiden kysyntä kasvoi USA:ssa räjähdysmäisesti. Puukolla vuollusta keksinnöstä kohosi todellinen menestystarina.

Lauri Rapala kuoli vuonna 1974. Köyhästä maaseudun miehestä oli tullut maailman tunnetuimman ja arvostetuimman viehemerkin isä, jonka työn tuloksista kalastava maailma saa edelleen nauttia.

<http://www.normark.fi/tuotelistaus/rapala_tarina>. Luettu 14.8.2013.

Katkelma kirjasta *Kunniallisen naisen taakka*

Turkin ihmisoikeustilanne on hirvittävä. ”So what? Sellaista sattuu”, saattaa turkkilainen poliisi kommentoida syytöksiä pidätettyjen kidutuksista. Sellaista todellakin sattuu. Kidutus on Turkissa laajalle levinnyttä ja systemaattista, vaikka sekä maan omat lait että sen allekirjoittamat useat kansainväliset sopimukset kieltävät kiduttamisen. Poliittisten tai tavanomaisten rikosten vuoksi pidätettyjen raiskaukset, pakotetut neitsyyskokeet sekä sähköiskut sukuelimiin ovat yleisiä kidutusmuotoja. Tilanne on ollut erityisen huono Kaakkois-Turkin poikkeustila-alueella¹, jossa poliisit ja sotilaat ovat käyttäneet miltei järjestelmällisesti seksuaalista väkivaltaa painostuskeinona.

Virallisissa julkaisuissa Turkin kerrotaan olevan avoin ja demokraattinen maa, jossa ihmisoikeuksia koskevasta lainsäädännöstä ja käytännöistä keskustellaan laajasti. Virallinen Turkki haluaisi toimia demokratian, ihmisoikeuksien ja sosiaalisten uudistusten mallimaana. ”Turkki on ainoa muslimimaa, jossa on maallinen lainsäädäntö, toimiva markkinatalous ja todellinen parlamentaarinen systeemi ja jossa länsimaiset arvot kukoistavat”, kerrotaan kirjassessa *Human Rights in Turkey*, jonka julkaisijaa ja alkuperää ei mainita missään.

Turkki on toki osallisena kaikissa eurooppalaisissa ihmisoikeussopimuksissa ja suurimmassa osassa YK:n sopimuksia, mikä muistetaan mainita virallisissa julkaisuissa vaila tekijää. Ongelmallista on se, ettei tämä näy käytännön kidutustilastoissa. Tämän kirjan ensimmäisessä osassa käsitellään niitä tapoja, joilla allekirjoitetut ihmisoikeussopimukset ja lait käytännössä kierretään.

Ihmisoikeusrikkomukset ovat muodostuneet Turkin EU-jäsenyyden kynnyskysymykseksi, ja jäsenyysehdokeisuus on edellyttänyt Turkilta laajoja lainsäädännöllisiä uudistuksia. Lokakuussa 2001 Turkki teki melkoisen hyppäyksen kohti tavoitettaan. Kurdin kielen käyttö sallittiin tiedotusvälineissä ja kirjoissa, pidätysajat lyhenivät seitsemästä neljään päivään ja poliittisten puolueiden kieltäminen vaikeutui. Kansallinen turvallisuusneuvosto, jonka kautta armeija vaikuttaa maan politiikkaan, muutettiin kokoonpanoltaan sotilaseusemmistöisestä siviilieusemmistöiseksi. Turkin valtion periaatteiden vastaisten ajatusten ja mielipiteiden rangaistavuus poistettiin ja naisten ja miesten tasa-arvo kirjattiin perustuslakiin. Kuolemanrangaistus poistettiin kokonaan kesällä 2002.

Uudistuksista huolimatta Turkissa kidutetaan edelleen sekä miehiä, naisia että lapsia. Turkin ihmisoikeussäätiön TIHV:n² (englanninkielinen lyhenne HRFT) organisoimien kidutetuille tarkoitettujen kuntoutusklirikoiden nuorimmat asiakkaat ovat jopa kaksivuotiaita. Naisten kiduttaminen vankiloissa ja poliisilaitoksilla on yleisempää kuin miesten. Vaikka pyrkimyksiä muutokseen on ollut, Turkin hallitus näyttää käytännössä edelleen hyväksyvän kidutukset osana valtion terrorisminvastaista taistelua.

1 Turkin kaikkiin maakuntiin asetettiin sotatilalaki helmikuussa 1925, ja vuosina 1925–65 Kaakkois-Turkin kurdialueilla vallitsi sotatila. Poikkeustila asetettiin hetkeksi koko maahan vuoden 1980 sotilavallankaappauksen jälkeen, mutta pikkuhiljaa poikkeustila-alue pieneni, osin EU:n vaatimuksesta. 2000-luvun alussa poikkeustila lakkautettiin (virallisesti) koko maasta.

2 Turkin ihmisoikeussäätiö (TIHV) on laillinen, hallituksesta riippumaton ja itsenäinen säätiö, jonka perustavat säännöt astuivat voimaan 30.12.1990. Säätiö on perustamisestaan lähtien organisoimut kidutettujen kuntoutuskeskuksia eri puolille Turkkiä sekä tiedottanut monipuolisesti maan ihmisoikeustilanteesta. Sen toiminta perustuu kansainvälisten ihmisoikeussopimusten periaatteisiin.

ISTANBUL

Transsin pyörteissä

TEKSTI JA KUVA MIKA MINETTI

En saa katsettani irti lavalla pyörivistä dervisseistä. Heidän kellomaiset hameensa liehuvat ilmassa hypnoottisen sufimusiikin tahdissa. Välillä näyttää kuin tanssijoiden jalkapohjat nousivat irti lattiasta.

Olen tullut seuraamaan dervissien esitystä yli 500 vuotta vanhaan Hodjapasha-hamamiin, jonka kylpylätoiminta lopetettiin 1980-luvulla. Nyt täällä järjestetään kulttuuritapahtumia.

Ney-huilut, jouset, symbaalit ja *kudüm*-rummut rytmittävät 1200-luvulta peräisin olevaa seremoniaa. Koraanin suurat kaikuvat tiiliholveissa. Dervissit ovat islaminuskoisia sufimunkkeja, jotka tavoittelevat transsin kautta yhteyttä jumalaan.

Kerrotaan, että he pystyvät kurkistamaan materiaalisen maailman tuolle puolelle. Niin pitkälle me katsojat emme näe, mutta pelkkä rituaalin seuraaminen on jännittävä elämys - ja yksi Istanbulin-matkani kohokohdista.

■ *Hodjapashan kulttuurikeskus, Ankara Caddesi, Sirkeci, Istanbul. Sisäänpääsy seremoniaan noin 23 €. www.hodjapasha.com*

Turkin Valtion Matkailutoimisto - Helsinki

Google™ -tämähaku Haku X

hyvä tietää

- e-Visa is in use. [More information. e-Visa site.](#)
- Turkissa on sama aika kuin Suomessa.
- [Turkin liiran kurssi](#)
- [Hyödyllistä sanastoa](#)
- [Lue lisää faktaa...](#)

ilmasto ja sää

- [Turkin valtion meteorologian laitoksen sivuilta](#) löytyvät ajantasaiset säätiedotteet ja -ennusteet paikkakunnittain sekä yleistietoa säästä ja ilmastosta.

uutiset

- Matkoppaiden Terhi: Alanyaan on yhtä turvallista matkustaa kuin ennenkin...
- Number of tourist visits in Turkey June 2013...
- [Lue Lisää.../Read More...](#)

toimistomme

- [Tietoa Turkin Valtion Matkailutoimistosta](#)
- [Information about our Office](#)
- [Turkki Mediassa / Turkey in Press.](#)

Mikä Turkissa kiehtoo Sinua?

Turkki tarjoaa sinulle unelmien loman, halusitpa viettää sen miten tahansa!

Historiasta kiinnostuneelle Turkki näyttäytyy maailman suurimpana ulkoilmamuseona, jossa pääsee tutustumaan lähietäisyydeltä lukemattomiin antiikin Kreikan, Rooman valtakunnan ja Ottomaanien valtakunnan ajoilta säilyneisiin, kulttuurihistoriallisesti arvokkaisiin kohteisiin.

Loputtomasti hiekkarantaa ja auringonpaistetta riittää sinulle, joka rakastat leikkotella, kirkkaita vesinä ja vesiuurheilua. Koe omin silmin, mistä sana turkoosi juontaa juurensa! Turkki on myös golfin yksi tämän hetken ehdottomista ykkösmaista ja alati kasvava paratiisi muillekin ulkoilma-aktiiviteeteille; tekemistä löytyy luontoreikeilystä koskenlaskuun ja kiipeilyyn. Myöskään shoppailua rakastavien ei kannata missään nimessä jättää väliin edullista, yltäkyläisten valikoimien Turkkiä!

Päätipä viettää Turkin lomasi miten tahansa, tulet kohtaamaan huikaa luonnonkauneutta, suussalavalia makunautintoja ja turkkilaisten ihmisten aitoa vieraanvaraisuutta kaikkialla minne menetkin! Tervetuloa kiehtovaan Turkkiin!

Rantaloma? Aurinkoa, valkoisena säihkyviä hiekkarantoja, turkoosinsinistä merta!

Izmir

Kusadasi

Bodrum

Marmaris

Antalya

Belek

Kemer

Kulttuuri ja historia? Unescon maailmanperintökohteita, historian merkkitapahtumien tyysijöjä!

Istanbul

Pamukkale

Kappadokia

Efesos

Nemrut

Sanliurfa

Safranbolu

Troija

Side

Matkatoimistot, jotka järjestävät matkoja Turkkiin

